

bűnügyi thriller

Borbíró Klára

Te adj erőt!

Akik nem maradhattak otthon

S
Z
L
G
M
A

TE ADJ ERŐT!
Akik nem maradhattak otthon

Borbíró Klára

Sigma 1.

EZ– KÖNYV©2021

ISBN

epub: 978-615-5752-42-1

pdf: 978-615-6279-45-3

©Copyright: Saláth Barbara 2021

www.elmenytar.wordpress.com

Ezt a könyvet a legnagyobb figyelemmel készítettük. Az esetlegesen mégis előforduló hibákért elnézést kérünk!

Olvasószerkesztő: Városi Emese

Korrektor: Városi Emese

Borítóterv: Saláth Barbara

Azoknak a kórházi laboratóriumi dolgozóknak ajánlom ezt a regényt, akik megmutatták nekem a csodákkal és összefüggésekkel teli világot. Talán ez a könyv is közelebb visz ahhoz, hogy megértsük, milyen fontos a számunkra a munkájuk.

Ha egy lélegeztetőgép kilencvenkilenc százalékos teljesítménnyel üzemelne, naponta negyedórán át kézzel kéne lélegeztetni a betegeket. Ki hagyná ezt szó nélkül? Ha a nyomozók egy hibaszázalékkal dolgoznának, minden századik bűnöző szabadon kószálna. Sorozatgyilkosok is lehetnének közöttük.

Így már nem is hangzik olyan jól ez az arány, igaz?

Ahhoz, hogy egy laboratórium megkaphassa a 6 szigmás minősítést, a folyamatos minőségellenőrzés és a fejlesztések segítségével a félrediagnosztizált esetek számát egymillió beteg esetén 4 alá kell csökkentenie. Ma ez a cél, ami csak akkor valósítható meg, ha szennvedéllyel végezzük a munkánkat.

I.RÉSZ

1.

János atya szándékosan takarodó után kereste fel Zsejkét a cellájában, és ezzel a nő is tisztában volt. Nem zárhatták kulcsra az ajtókat, mégis biztosra vehették, hogy senki sem nyit rájuk.

A férfi a hasán pihentette a reverendája előtt összefűzött ujjait, mint mindig, ha fontosnak akart látszani. Éhes pillantása a priccsen ülő Zsejke fáradt arcán csüngött, aztán lejjebb kalandozott a ruhája

alól kikandikáló lábszárára. A nő nem is próbálta megigazítani az öltözékét.

– Segíthetek, atyám? – kérdezte lemondóan.

– Én akarok a segítségedre lenni, lányom – felelte ájtatosan János atya. – Az áthelyezési kérelmedről lenne szó.

Zsejke tartása megrogyott. Hogy is hitte, hogy kiszabadulhat innen?

– Péter atya visszadobta?

– Ilyen érvekkel nincs mit csodálkozni ezen. Nem a te dolgod eldönteni, hogy hol veszik inkább hasznodat, főleg, ha a képzetlenségedet nézzük.

Zsejke mondani akart valamit, de az atya nem hagyta szóhoz jutni, feltartott ujjal beszélt tovább.

– Semmire sem megyünk a civil életben szerzett végzettségeddel. Éppen azért vagy nálunk, hogy tanulj.

– Én igyekszem, de a légkör...

– És ne akard lejártni a zárdát! Hát semmi alázat sem szorult beléd?

– Csak annyit írtam, hogy máshol jobban elmélyülhetnék a tanokban. Ahol kevésbé katonás a rend.

– Veled van a gond, nem a hellyel. Mégis, hogy jutott eszedbe megszarolni a püspök urat?

– Megzsarolni? – húzta össze a szemöldökét a novícia.

– Ha a szavaim nem találnak megértésre, kénytelen leszek elhagyni a rendet – vékonyította el az atya hangját a nőt idézve.

– Ez nem zsarolás – mondta csüggedten Zsejke.

– Látom, nem arcátlanságból használtál ilyen hangnemet a levedben, hanem tudatlanságból. – A priccshez sétált és a nő mellé ült.

– Talán tudod, hogy a civil életben személyi titkár voltam. A véremben van a hivatalos formula. Előfordult már nem egyszer, hogy a püspökségen is igénybe vették a tudásomat. – Markába fogta Zsejke két kezét, és úgy húzta az ölébe, hogy a nőnek felé keljen fordítania a felsőtestét.

Zsejke az atya szemébe nézett. A hideg, számító tekintet már nem nyugtalanította, tudta, hogy a férfi híján van a képzelőerőnek. Gyors lesz és fájdalommentes, kissé kellemetlen.

– Mi a garancia arra, hogy Péter atya továbbítja a levelet?

– Megkerülhetjük őt. – A férfi, elengedve Zsejke öklét, egyik kezével megérintette a térdét, egyúttal a ruháját is feljebb húzta a lábán.

– Vannak barátaim magasabb körökben is.

– Hát ezért viselkedik úgy az apáccal, mintha csupán novíciák lennének!

– Hogy jön a szádra ilyen szemtelenség? – csattant fel a férfi.

Zsejke nagyot nyelt.

– Bocsásson meg! Mikor tudna érdemben foglalkozni a kérelmemmel?

– Reggel az első dolgom lesz.

Bár tudta, hogy semmi garancia a sikerre, a novícia eltökélten bólintott, és lehúzta a fejéről a fityulát.

2.

Az autóból kiszállva Zsolt ellenőrizte a derékszíjára rögzített tokban hordott revolverét, miközben felnézett a zárda oromzatára.

– Rideg egy hely – jegyezte meg.

Fülöp is kiszállt, az ő első dolga is az volt, hogy megigazítsa a fegyverövét, amit a társától eltérően ő nem az övbújtatóba fűzve hordott, hanem a nadrág korca alatt, a derekára eresztve. Amikor újoncként besétált az őrsre, emiatt a mozdulat miatt azonnal ráragadt a Seriff gúnynév, ami, ha hinni lehet a szóbeszédnek, Zsolttól származott.

– Mindegy is. A hangulat csak melegebb lesz odabent.

– Az erdő valahogy jobban vonz – mutatott körbe Zsolt. Ő volt az idősebb kettőjük közül, Fülöp jó tíz évvel volt fiatalabb nála.

– Ja. Szépen gondozott bükkös – hagyta helyben Zsolt szavait. Behajolt az autóba, két sebészmaszkot vett ki a hátsó ülésről, az egyiket a társának nyújtotta.

– Nem vagyunk fertőzöttek – tiltakozott az.

– De ez nincs ránk írva. Könnyebben boldogulunk, ha szimpátiát ébresztünk bennük.

– Ez az én dumám – morogta Zsolt, azért készségesen feltette a maszkot. – Nézzük, hogy lehet ide bejutni!

A csengetésre idősödő apáca nyitott ajtót. A két nyomozó megmutatta az igazolványát, és az állára húzta a maszkot, amíg a nővér összeveti az arcukat a fotójukkal.

– Péter atya már várja önöket – mondta a nő színtelen hangon. – Kövessenek!

Halványsárgára festett irodába vezette a nyomozókat, ahol egy könyvekkel és kegytárgyakkal gazdagon megrakott szekrény és egy terebélyes íróasztal állt. Az asztal mögül jó negyvenes férfi sietett eléljük, imára emelt kézzel meghajolt a rendőrök előtt, akik viszonzták a mozdulatot.

– Önök, gondolom, ugyanúgy átestek a koronavírus teszten, mint a többi kollégájuk. Mi itt a világtól elzártan élünk. Ha úgy érzik, elhagyhatják a maszkot – zengte öblös hangján.

Zsolt villámló pillantást küldött Fülöp felé, akinek gunyoros mosolyát csak ő láthatta.

– Mondjon el mindent az eltűntről! – vágott a közepébe Zsolt. Ma végre volt esélye időben hazaérni, nem akarta eljátszani.

Péter atya fényképet vett fel az asztról és a kezébe adta.

– Gellért atya vezette a zárdát, és igen jó munkát végzett. Értetlenül állunk az eltűnése előtt.

– Voltak irigyei? Félt valamitől?

– Nem. Nem tudok ilyenről.

– Kikkel tartott kapcsolatot a zárdán kívül? Család, barátok?

– Összeírok önöknek egy listát, de nem lesz hosszú.

– Mikorra készül el vele? Mondjuk, holnap délelőtre? – nézett az atyára nyomatékkal Zsolt.

– Jó. A holnap délelőtt megfelel. Úgy értem, magas rangú vendégeket várunk a héten, ami felkészülést igényel, de igyekszem mindenben a segítségükre lenni, hiszen ez az ügy a legfontosabb most.

– Szeretnék körülnézni a zárdában – vette át a szót Fülöp. Bár ez hivatalosan Zsolt ügye volt, és őt, mint az alárendeltjét jelölte ki mellé

Vallai alezredes asszony, a főnökük, ők ketten másképp osztották fel egymás között a feladatokat.

Zsolt, ha tehetne, őt kérte társául, és hagyta a saját feje után menni, cserébe Fülöp fenntartás nélkül követte az utasításait.

– Angelika nővér a rendelkezésükre áll – mutatott az atya az idősebb apácára, aki kiterelte az irodából a két nyomozót.

– Erre jöjjenek! Gondolom, Gellért atya cellájánál kezdenének.

A folyosók vakolatlan terméskő fala ódon hangulatot kölcsönzött az épületnek. A nyomozók megéreztek valamit a szerzetesi áhítatból, a mondandójukat rövidre fogták, a szavakat halkán ejtették ki.

– Péter atya vette át a zárda vezetését? – kérdezte Zsolt.

– Átmeneti jelleggel. A vizsgálat lezártáig hivatalosan Gellért atya marad a vezetőnk, aztán ha nem tér hozzánk vissza, bár remélem, Isten kegyes lesz, akkor a püspökség dönt a továbbiakról.

– Mégis, mekkora eséllyel maradhat Péter vezető poszton? – sandított a nőre Zsolt.

– Elég nagy.

Gellért atya celláját, csakúgy, mint az összes többi, fehérre meszelték. Egy priccs, egy szék és egy komód volt az összes bútora, ez utóbbi töltötte be az asztal szerepét is, legalábbis erről árulkodott a rajta álló olvasólámpa.

Fülöp gumikesztyűt húzott, és kinyitotta a szekrényt. Fehérnemű és két rend élére hajtogatott papi öltözék hevert a polcon, alatta könyvek.

– Nincsenek világi csecsebecséink – jegyezte meg Angelika nővér.

– Szigorúúú – húzta el a szót Fülöp.

– Nekünk megfelel.

– Beszelnünk kell a zárda minden lakójával – mondta Zsolt. – Azokkal is, akik dolgozni járnak ide. Takarítók, beszállítók, mindenki.

– Önmagunkat látjuk el.

– Valóban? Ez megkönnyíti a dolgunkat. Holnap megejthetjük a kihallgatásokat?

A nővér kitágult szemmel bámult Zsoltra.

– Kihallgatás? Gyanúsítottak vagyunk?

A nyomozó könnyedén megérintette a vállát.

– Nevezd meg interjúnak! Egyszerűen csak tudni szeretnénk, hogy láttak-e valamit.

– Értem – könnyebbült meg Angelika nővér.

– Meséljen a napirendjükről!

Az asszony széttárta a karját.

– Egyszerűen élünk. Ötkor kelünk, a hajnali ájtatosság után mindenki végzi a kijelölt feladatát. A mise után van két óra szabad foglalkozás, aztán megint munka, esti ima, kilenckor takarodó.

– Nem is emlékszem, mikor volt utoljára két óra szabadidőm – dörmögte Zsolt, mire Fülöp elvigyorodott.

– Ezért vagy ilyen morózus mindig.

Zsolt figyelmen kívül hagyta a megjegyzést, inkább a nővérral foglalkozott.

– Konkrétan mi volt Gellért atya feladata? – kérdezte tőle.

– Ő intézi a hivatali ügyeket, és misézik.

– Itt a zárdában?

– És a városi templomban.

– Ha jól értem, ő nagyobb szabadságot élvez önöknél – jegyezte meg Fülöp.

Kisétált a cellából. A folyosón újra úgy érezte, mintha évszázadokat utazott volna vissza az időben. A nővér melléje ért, nyugodt lépteivel könnyedén tartotta a férfi tempóját.

– A szabadságunkat a lelkünkben hordjuk – nézett fel rá.

– Mekkora az erdő, ami körülveszi a zárdát?

– Két hektár tartozik az egyház tulajdonába, de kelet felé elnyúlik egészen a Vértesig.

– Nem félnek itt magukban?

– Kifejezetten békésen élünk az atya eltűnéséig. Az Úr vigyáz ránk.

Kiértek a lakószárnyból, balra széles ajtó nyílt a folyosóról.

– Erre mi van? – kérdezte Fülöp.

– A konyha. A novíciák épp a vacsorát készítik.

Fülöp benyitott, a másik kettő követte. A helyiség közepét hosszú tölgyfaasztal foglalta el, ennél szorgoskodott két novícia. Az ő ruhájuk különbözött Angelika nővérétől, több volt benne a fehér. A fiatal nők idegenkedve nézték a két férfit.

A konyha szemben lévő hosszanti fala mentén nehéz faszekrény húzódott végig, tetején kerámia, fém és műanyag tégelyek álltak. Fellette vitrines szekrények függtek. A szomszéd falból újabb ajtó nyílt.

– A kamrába vezet – válaszolta meg Fülöp fel sem tett kérdését a nővér, aztán a novíciákhoz fordult. – Nővéreim, az urak Gellért atya eltűnése ügyében nyomoznak. Holnap beszélni fognak veletek is, addigra szedjétek össze a gondolataitokat! Bátran használjátok erre az esti áhítat óráit!

A novíciák összenéztek, szemük kitágult, egyiküknek megrándult az ajka.

– Nincs más dolgotok, mint felelni a nyomozó urak kérdéseire – mondta Angelika fejcsóválva, majd a rendőrök felé fordult. – Nézzék el a húzódozásukat! Mi valamennyien azért jöttünk ide, hogy eltávolodjunk a világtól, és az sem segít, hogy maguk férfiak. – Ez utóbbit suttogta, hogy a novíciák ne hallják meg.

Kinyílt a kamraajtó és Zsejke lépett be rajta, kezében kisebb krumpliszsákot tartott. Ahogy meglátta a két nyomozót, megdermedt, értetlenül meredt Fülöpre, pillantásuk összeakadt.

– Ő a harmadik novíciánk – magyarázta Angelika, de senki sem figyelt rá.

Zsolt a társát nézte, aki mintha belefagyott volna a mozdulatba, félig felemelt karral bámult Zsejkére, de hamar összeszedte magát. Tett egy lépést a nő felé, mire az ledobta a krumpliszsákot, megpördült, és visszaszaladt arra, amerről jött.

Fülöp utána vetette magát, Zsolt meg sem próbálta követni. Az apácák hitetlenkedve tekergették a nyakukat.

– Mi ez az egész? – kérdezte Angelika.

– Ezt én is tudni szeretném – morogta Zsolt.

Az ajtó nem közvetlenül a kamrába nyílt. Fülöp négyzet alakú előtérbe jutott, ahonnan további két irányba vezetett út, a harmadikat fémrács zárta el, amögött halmozták fel az élelmiszereket. Fülöp még

látta Zsejkét eltűnni az egyik folyosón, ezért csak futó pillantást vetett a kamrára, töretlen lendülettel rohant a nő után, de a második kanyarban elvesztette a nyomát. Hiába igyekezett rátalálni, csak sárgásbarna terméskövet látott maga körül.

– Nem értem, hogy veszíthettem szem elől – panaszkodott hazafelé Zsoltnak. – Határozottan gyorsabban futottam nála.

– Miért menekült előled?

– Ki mondta, hogy előlem menekült?

– Mindenki, édes öregem.

Fülöp kelletlen fintort vágott, és válaszra nyitotta a száját, ám ekkor megszólalt Zsolt mobiltelefonja. A férfi a füléhez tartotta a készüléket, és egyre sötétebb tekintettel nézte maga előtt a műszerfalat, feje aprókat rándult.

– Igen, asszonyom – mondta végül, és bontotta a vonalat.

– A főnök volt?

– Az. Ma sem megyünk időben haza. Új fejlemények vannak a Schneider ügyben.

3.

Két éve nyomoztak Schneider Dávid és bandája után, de azok ügyesen keverték a lapokat, sosem sikerült rájuk bizonyítani semmit. Most azonban egy vádalku keretében megtudták, hogy a fiúk aznap éjszaka nagy mennyiségű kábítószer vásárlására készülnek. Zsolt és Fülöp Schneider házától valamivel távolabb parkolta le az autót. Elhanyagolt kertvárosi utca, a széllel sodródó szemét, vizeletfoltok a járdán.

– Pofás környék – fintorgott Fülöp.

A megfigyelt ház kertjét teljesen eltakarta a köré húzott fémkerítés, nem láthatták, mi folyik odabent.

Zsolt az órájára nézett.

– A spicli által megadott idő szerint van még fél óránk.

– Isteni.

– Pont elég arra, hogy beszélj nekem a lányról.

– Milyen lányról?

– A kalauz szeretőjéről – emelte az égnek a tekintetét Zsolt.

– Zsejkének hívják.

Zsolt kivárt, de a másik nem folytatta.

– Ismernem kéne?

Fülöp végighúzta a nyelvét a szája belső felszínén. Hezitált.

– Másfél évig jártunk a gimiben – bökte ki végül.

– Alaposan megbánhattad.

– Hát, ja. Ezek szerint.

Fülöp hallgatásba burkolózott, de feszes vonásai elárulták, hogy vívódik. Amikor aztán a feszültség túlnőtt benne egy ponton, mély levegőt vett, és kitalált.

– Figyelmeztettek, hogy több vasat tart a tűzben, de nem hittem el. Egy nap neki meccse volt, én meg elutaztam egy tanulmányi versenyre. Felhívott, hogy ünnepeljük meg a győzelmüket, de én csak másnap készültem haza. Annyira édes volt, és annyira izgatott... Ott hagytam csapat-papot. Elvégre véget ért a verseny, és inkább lettem volna Zsejkével, mint bárki mással.

– Nem egyedül találtad.

– A banketről már lelépett, mire odaértem, hát elmentem hozzájuk. Tudtam, hogy nincsenek otthon a szülei, ezért átugrottam a kerítésen, és bemásztam a nyitott ablakon, hogy meglepjem. – Elhallgatott, a szája belsejét rágcsálta.

– Bárkivel megeshet – legyintette meg a karját Zsolt.

Fülöp pengeéles pillantással nézett fel rá, hangja nagyon mélyről érkezett.

– Ketten voltak rajta. Egy végzős srác, meg egy jóval idősebb. Zsejke azt ajánlotta, próbáljuk ki négyesben... Komoly szándékaim voltak, ő meg csak szórakozott velem.

– Sajnálom!

– Rég volt.

Zsolt mondani akart valamit, amivel enyhíthetne barátja rossz közérzetén, de ugyan mi lehetne az? Nagyot sóhajtott. Ekkor egy Astra fordult be a sarkon, és a megfigyelt ház elé parkolt. Két sovány fickó szállt ki belőle, az egyik fél fejjel magasabb volt a másiknál. Csengetés nélkül léptek be a kapun.

– Kérjek erősítést? – nyúlt a rádióért Fülöp.

– Még ne! Minden cucc nélkül mentek be. Az infó szerint több kiló drogtól akarnak megszabadulni. Annyit nem vihetnek be a ruhájuk alatt. Te maradj itt, én benézek a kertbe.

A kerítéshez futott, és az illesztéseknél leskelődve igyekezett ki-venni minél többet.

Villany gyúlt az udvaron, a két jövevény valakivel egyezkedett, aztán megindultak a kapu irányába. A két cingár alak ráérősen lépdelt, egy harmadik fickó, akiből Zsolt csak a mackónadrágját látta, megelőzte őket.

Ahogy a kerítéshez értek, Zsolt elfordult tőlük, úgy tett, mintha épp a ház előtt sétálna el, ruganyos léptekkel a kocsijukhoz ment, és beszállt Fülöp mellé. Időközben a mackónadrágos kaput nyitott az Astra számára, így azt mindenestül elnyelte a fémkerítés.

– Ettől nem lettünk okosabbak – sóhajtott Zsolt.

– Van odabent kutya?

– Nincs.

– Akkor mire várunk?

– Rendben! Én bemászom és jelzek, ha szükség van az erősítésre.

– Kivételesen csinálhatnám én?

Zsolt eltöprengve nézte a társát. *Miért is ne? – gondolta. – Van olyan óvatos, mint én, és mennyivel hajlékonyabb!*

– Nem bánom, de nem ütsz rajtuk...

– ...amíg ide nem érnek a fiúk.

Zsoltot idegesítette, hogy Fülöp időnként eltűnik a szeme elől, ahogy ablaktól ablakig oszon, hogy mindent lásson, amit lehet. Arcát a fémkerítésnek szorította, amitől nem látott többet, de a hideg érintése segített a koncentrációban. Amikor Fülöp jelzett neki, megbánta, hogy átengedte a feladatot. Biztosra vette, hogy nem fog kimászni a rajtaütés előtt, neki viszont idekint kell megvárnia az erősítést. Örök-kévalóságnak fog tűnni a várakozás.

A kocsihoz szaladt, beszólt a rádión, és futott vissza a kerítéshez, felemelt hüvelykujjával jelezte, hogy sínen van az ügy. A társa visszaintett, újra belesett az ablakon, aztán a fegyvere után nyúlt.

Fülöp a lehető legtöbb információt akarta összegyűjteni, mire a kommandósok megérkeznek. Az ablakból jól látta, ahogy a jövevényeket két másik fogadja: Schneider és az unokaöccse, Kiss. Egy újabb párost is látott egy másik szobában, akik láthatólag ügyet sem vetettek a fickók érkezésére.

– Ez nem kóser – lehelte maga elé Fülöp.

Visszaosont a másik szobához, ahol a négy alak elmélyülten vitáztott. A magas, sovány hevesen mutogatott az udvarban álló Astra felé, Schneider zárkózott képpel rázta a fejét, a kettejük között lévő asztalon bontott zacskóban szögletes pirulák heverték.

Schneider emelt hangon mondott valamit, miközben ő és Kiss egyszerre, csövel a két megdermedt alak felé tartva pisztolyt rántott.

Fülöp a markába kapta a fegyverét.

Zsolt alig hallhatóan felnyögött. Körülnézett, hiába tudta, hogy nem érhet még ide a kommandó. Átvette magát a kerítésen, csendben Fülöp mellé szaladt.

– Mi a faszomat csinálsz? – sűgta oda neki.

Fülöp az ablak felé intett a fejével, teljesen feleslegesen, mert Zsolt eleve úgy helyezkedett, hogy belásson rajta.

– Vannak még legalább ketten – suttogta Fülöp.

– Fasz!

A két bandatag ekkor rontott be a szobába, ők is pisztolyt tartottak a kezükben, a szájuk folyamatosan járt.

A csontos arcú, cingár alakok villámgyorsan földre vetették magukat, miközben két oldalról vaktában kilóttek rájuk néhány töltényt. Talán csak figyelmeztetésnek szánták, talán el sem akarták találni őket.

Zsolt és Fülöp egyszerre törték be az ablaküveget a pisztolyuk csövével.

– Rendőrség. Abbahagyni! – harsogták.

Az egyik bűnöző ellőtte a csillárt. Vaksötét lett a szobában, így az ablak előtt álló rendőrök könnyű célponttá váltak. Lehúzták a fejüket a párkány alá.

– Az ajtón át – mutatta Zsolt, és előreleandült.

Odabent gyorsan haladtak a szoba felé, a hallásuk vezette őket. Két ajtó mellett kellett elmenniük a nappaliig, mindkettőt kilincsre zárva találták. Zsolt benyitott rajtuk, és a zseblámpájával bevilágított.

– Tiszta – suttopta.

A nappali ajtaja nyitva állt. A levegőben lőpor szaga úszott. Motoszkálás hallatszott, ahogy valaki a helyét változtatta, aztán az ajtó közelében puffant valami. Mindkét nyomozó kezében zseblámpa vilant, úgy irányították a fényt a szoba belsejébe, hogy jól látszódjon a pisztolyuk csöve.

– Fegyvereket eldobni! Le vannak tartóztatva!

A fény elvakította a szobában tartózkodókat, mert a fejüket a mozgás felé kapták, a rendőrök ellenben jól látták őket. A négy gengszter hunyorgott, kezüket a szemük köré görbítve igyekeztek tájékozódni, a két jövevény az asztal mellett hasalt, lábuk a szoba két szemben lévő falára mutatott.

A két nyomozó üvöltött, ahogy a torkán kifért, ezzel is megnehezítve, hogy a bűnözők összeszedjék magukat.

– Földre! Feküdj le, az istenedet!

Zsolt akkorát lökött a hozzá legközelebb álló férfin, hogy az arcra esett.

A hátára térdelt, karját hátra csavarva megbilincselte.

– Meg ne próbáld! – kiáltotta Fülöp, és belelőtt Schneider pisztolyt tartó kezébe, amikor az célba vette Zsoltot.

Schneider felüvöltött, markából kiesett a fegyver. A másik két gengszter meglevenedett, egyszerre lőttek Fülöpre, de elvétették.

Zsolt végzett a megbilincseléssel, lendületet vett a földön fekvő hátán, és ledöntötte a lábáról a hozzá közelebb lévő alakot. Az még dőlésben is lőtt, fejen találva az ellőtt kezű Schneidert.

– Ó, baszd meg! – szitkozódott Zsolt, amikor a férfi agyveleje a nyakába fröccsent. Kirázta a hideg, de lélegzetnyi szünetet sem engedett a lövöldözőnek, kiütötte a kezéből a fegyvert, aztán a tarkójához nyomta a saját pisztolyát. – Ott fekszik! – utasította, mint egy kutyát.

Fülöp a földre vitte a negyedik bandatagot, és a háta mögé bilincselte a kezét.

Csend szakadt a szobára.

A két nyomozó felemelkedett. Tüzetesen bevilágították a nappalit. Felborult bútorok, véres szőnyeg; a kanapé tövében, kicsavart pózban heverő Schneider, a feje jelentős része lerobbant a helyéről.

A két megbilincselte alak eltorzult arccal, de mozdulatlanul feküdt a padlón, a negyedik társuk tarkóra tett kézzel ugyancsak mellettük hasalt.

A kanapé és az asztal között egymásba gabalyodva bújt meg a két cingár alak. Testalkatuk eddig is hasonlított, most teljesen egyformára varázsolta őket a rettegés.

– Felállni! – parancsolt rájuk Fülöp.

Lassan emelkedtek fel, tartásuk görnyedt maradt. Elengedték egymást. Fülöp éppen ki akarta terelni őket az előszobába, ahol fényt gyűjthet, amikor a magasabbik ráugrott, kicsavarta a kezéből a fegyvert, és a tusával halántékon vágta. Fülöp megingott, kezéből kicsúszott és a kanapé alá gurult a lámpa. Az alacsonyabbik fickó mellkason rúgta Fülöpöt, amit az képtelen volt kivédeni, és hanyatt az asztal lapjára zuhant.

Zsolt feléjük irányította a lámpa fényét meg a pisztolya csövét, de hiába lőtt rájuk, azok elszeleltek. Kihasználva a kavardást, a három gengszter felpattant, egyikük hátulról lefejelte Zsoltot, akinek nagy erőfeszítések árán sikerült csak megőriznie az eszméletét, egy másik fickó oldalba rúgta a feltápászzkodó Fülöpöt, és olyan gyorsan tűntek el a tett színhelyéről, mintha mindhárman szabadon tudták volna használni a karjukat.

A két nyomozó csöndben, leszegett fejjel hallgatta végig Vallai alezredes rövid, ám annál indulatosabb véleményét az aznapi teljesítményükről, aztán a felettesük orvoshoz zavarta őket. Nem sokkal múlt hajnali egy, amikor Zsolt kitette Fülöpöt a lakása elé, és hazaindult.

4.

Emma az ágyban fekve hallgatta, ahogy kulcs fordul a zárban, aztán rövid csend után vízcsobogás ütötte meg a fülét. Szerette hallgatni,

ahogy Zsolt lefekvéshez készülődik. Egy újabb nap, amikor biztonságban hazaért.

Várta, hogy megnyikordul a hűtőajtó, ehelyett a férje közeledő lépteit hallotta meg. Ringott a matrac, amikor Zsolt leült rá, a nő a háta sötét tömegét leste a sötét háttér előtt.

A férfi becsusszant a paplan alá. Emma hozzábújt, végigsimított nyirkos, meztelen mellkasán. Zsolt magához szorította őt, az arcát simogatta, szájuk egymásra tapadt.

– Milyen napod volt? – kérdezte Emma.

– Nem számít. Most már csodás. – Felhúzta a neje hálóingét, belemarkolt feszes fenekébe. – Dolgozzunk a kis tesó projekten!

– Remek ötlet. – Karjával körbefonta Zsolt nyakát, ágyékát a férfi csípőjéhez dörzsölte.

A férfi maga alá gyűrte, lábával szétnyitotta a combját, ujjával loknis hajába túrt, másik keze a merevedő mellbimbójával játszott.

– Rosszat álmodtam – hallotta Zsolt a vékonyka hangot a háta mögül.

– Ez nem igaz – nyögte. A könyökére támaszkodva hátrafordult.

– Szia, apa!

– Miért nem alszol?

– Rosszat álmodtam.

Emma kiszállt az ágyból, és a térdére húzta a hálóingét.

– Gyere! Átmegyünk a szobádba. Hagyjuk aludni apát! – terelte kifelé a kislányt.

– Ugye ott maradsz velem!

– Amíg el nem alszol.

– Akkor megint félni fogok, ha felriadok.

– Gyere, bújj ide közénk! – ajánlotta Zsolt.

A kislány szó nélkül visszaszaladt, meztelen talpacskája vidáman csapkodta a parkettát. Zsolt felől közelítette meg az ágyat, aki felkapta, és átemelte maga felett.

– Bújj be anyád takarója alá!

Emma is befeküdt az ágyba, felemelt paplannal hívogatta a gyereket. Az a fenekével és a lábszárával a felsőtestéhez simult, derékban meghajolt, a fejét az apja arcára hajtotta.

– Mit csináltatok anyával?
– Ölelkeztünk.
– Miért?
– Mert szeretjük egymást.
– Engem is megölelsz?
– Még szép! – Átnyúlt a kicsi felett, megsimogatta Emma arcát, aztán a lánya vállára tette a tenyerét.

– Apa!
– Igen, Márti?
– Nehéz vagy.

Megcirógatta a kislány nyakát, aki belefúrta az arcát az övébe, hátranyúlt, kezét anyja kulcscsontján pihentette.

– Jó éjt! – dünnyögte.

Zsolt hallgatta az egyenletes szuszogást, és teste lassan megnyugodott. Amikor órákkal később felébredt, Márti keresztben feküdt kettejük között, karját maga mellé csapta, lába Emma derekán pihent. Ők kiszorultak az ágy két szélére. Emma nagy kifliként ölelte át a gyermeket. Bár az éjszaka homálya elmosta az árnyalatokat, látni vélte a nő arcát díszítő szeplőket.

Mégiscsak megéri ez az egész – gondolta, és a mellkasában ébredő bizsergés nehezen engedte visszaaludni.

5.

Hogy gyorsabban haladjanak, felosztották egymás között a zárda lakóit. Zsolt megtudta, hogy Gellért atya nagyban támaszkodott Péter atyára, ezért szinte semmi sem változott az életükben, leszámítva Gellért atya hiányát; hogy az atya kedves volt és hajlítható, de hit tekintetében szilárd. Fülöpnek elmesélték, hogy Gellért atya másvalakit szeretett volna Péter helyére, de a püspökség nem járult hozzá. De nem, Péter atya nem orrolt meg rá, tisztázták a problémáikat. Azzal kapcsolatban viszont, hogy ki vagy mi állhat az eltűnése mögött, senki sem tudott segíteni.

– Kihallgatnád te a három novíciát? – kérte Fülöp Zsoltot, ezért aztán neki jutottak a zárda legfurcsább lakói.

Az egyikük egy beesett arcú, a negyvenes éveiben járó apáca volt, formás idomai kidomborították az apácaruhát. Fülöp helyel kínálta az asztalnál, ahol ült. A nő leereszkedett az egyik székre, kezét az ölébe ejtette, fénytelen szemmel nézett a nyomozóra. Valahonnan textilmaszkot húzott elő, és az arca elé illesztette.

– Vigyáznom kell az egészségemre – közölte, túlfűtött hangja betöltötte a kis helyiséget.

– Mint tudja, Gellért...

– Ő az én ajándékomért ment el. Bármikor hazaérhet vele.

– Milyen ajándékról beszél? – hajolt közelebb a nyomozó.

– Amit Krisztus adott nekem.

– Hol van most ez az ajándék?

– Istennél.

Fülöp a szék háttámlájának dőlt. Eddig csupa értelmes emberrel beszélt, ezért készületlenül érték a nővér szavai.

– Röstellem, de belezavarodtam a történetbe. Elmondaná az egészet előlről?

– Megkaptam Krisztustól a legnagyobb ajándékot – látott neki újra a nővér, és a szeme életre kelt, egyszerre süttött belőle az aggodalom és a gyűlölet. – De ez titok. Ugye bízhatok magában? Aztán egy nap már nem volt meg, és Gellért atya azzal vigasztalt, hogy Isten megőrzi a számomra. És ő most elment érte.

– Miből gondolja ezt? Említett valami hasonlót?

– Csakis így van értelme – mondta az apáca, és hogy nyomatékokat adjon a szavának, kettőt biccentett.

Ügyes nő, ha ebben értelmet talál – morfondírozott magában Fülöp, és el is bocsájtotta a nővért abban a reményben, hogy hasznosabb tanú váltja fel.

A férfi, aki besétált, szintén maszkot viselt, orrán vastagkeretes szemüveg ült.

– Mihály testvér, igaz? – A férfi bólintott. – Nyugodtan leveheti a maszkot. – Most megrázta a fejét. Fülöp a jegyzeteibe nézett. – A zárda környékének rendben tartása a feladata, ha jól tudom. – A férfi

ismét bölintott. – Három napja érkezett a zárdába. – Mihály testvér csak bámult rá. Fülöp elmerengett. Vajon Zsolt végzett már Zsejkével? Mit mondhatott neki a lány?

Megrázta a fejét. Nem akar több gondolatot fecsérelni rá. Azt sem érti, miért rohant utána előző nap.

– Sajnos nem segíthet nekünk. Köszönöm, hogy idefáradt!

Mihály testvér távozott, Angelika nővér maradt utolsónak.

– Bocsásson meg! Szólnom kellett volna előre Gizella testvérünk állapotáról. A közelmúltban bomlott meg az elméje. Reménykedünk még, hogy rendbe jön.

– Ő is elég abszurd jelenség – intett a fejével a távozó alak után a nyomozó.

– Az utcáról fogadtuk be. Minden évben felkarolunk egy hajléktalant. Több embert sikerült már így visszavezetnünk a normális életbe.

– Hát ezért visel maszkot. Nem valami szószátyár alak.

– Csak az atyákkal hajlandó beszélni.

– Máris testvér lett belőle?

– Igen, ahogy befogadtuk. Ezzel is erősítjük a kapcsolatát a közösséggel.

– Mégis, hogyan történik ez a befogadás? Gondolom, nem csak úgy összeszednek valakit az utcáról.

– Ez János atya önként vállalt feladata. A szavajárása szerint nálunk mindenki új életet kap. Interneten levelezi le a szociális gondozói hálózattal a részleteket. Pontosán meghatározott procedúra alapján választ. Kíváncsi még valamire, nyomozó úr?

– Nem, ha csak önnek eszébe nem jutott valami említésre méltó.

Mivel ilyen nem akadt, és Zsolt is végzett a novíciákkal, befejezték a kihallgatásokat.

– Anna testvér beszélne veled – vont a félre Zsolt a folyosón Fülöpöt.

– Az meg ki?

– Ja, Zsejke.

– Nem beszélek vele.

– Meg akarja magyarázni, hogy miért szaladt el előled.

– Cseppet sem vagyok kíváncsi rá. – Fülöp a nadrágzsebébe sülyesztette az öklét, ezzel is hangsúlyozva a döntését.

– Ne csináld már! Olyan elesett szegény.

– Majd megvigasztalódik.

– Szerintem viszont beszélned kellene vele.

Fülöp közelebb hajolt a társához, nagy levegőt vett, mellkasa megemelkedett.

– A barátom vagy és mentoromként tisztellek, de egyik sem hatalmaz fel arra, hogy beleszólj a szerelmi életembe.

– Eszembe sem jutna – emelte meg háritóan a tenyerét Zsolt.

– Folyton csinálod.

– Én?

– Csak savazni tudod Kingát.

– Ja, szerelmes vagy abba a libába? Azt hittem, csak tömöd.

– Menjünk inkább! – fortyant fel Fülöp, és kiviharzott a zárdából.

6.

Emma a konyhapultra tette az élelmiszerrel megrakott szatyrot és nekiállt a kipakolásnak, amikor két kar fonódott a csípője köré.

– Itthon vagy? – Szembefordult Zsolttal, hogy csókkal üdvözlje.

– Ilyennek kéne lennie minden esténknek – duruzsolta a férfi.

– Hát, nem tartozunk a szerencsések közé.

Zsolt homlokán ráncokba szaladt a bőr, ugyanebben a pillanatban Mártyi robbant be a fürdőszobából, és rávetette magát, a derekára csimpaszkodva ugrált mellette.

– Apa, apa – kántálta.

Zsolt lehajolt, felkapta és a hasába fújt, Mártyi visongva kacagott. Emma mosolyogva nézte őket, aztán amikor elhalkult a lárma, megkérdezte:

– Éhesek vagytok?

– Mint a farkas – kiáltotta egyszerre apa és lánya.

– Összedobok valami egyszerűt.

– Addig mi szemügyre vesszük a póniménest. – Zsolt a hóna alá kapta Mártit és eltűnt vele a gyerekszoba irányába.

Vacsora után maradt még másfél óra fürdésig, a jóllakott Márti végignyúlt a kanapén egy rajzfilmválogatás előtt. Emma a mosogatógépet pakolta be, Zsolt a pulnak támaszkodva tartotta őt szóval.

– Jött egy ajánlott levelem, de a postás csak bedobta az értesítőt.

– Ha egyszer nem voltunk itthon – vont vállat Emma.

– Elmész érte holnap?

– Menj el te! Neked küldték.

– Adok meghatalmazást.

Emma, tudva, hogy csak úgy kerülhetné el a veszekedést, ha beadná a derekát. Azon tűnődött, másnap mennyire szidná magát emiatt.

– Nem hiszem, hogy kedvem lesz Mártival postára menni – mondta végül.

– Menj óvoda előtt!

Emma csukott szemmel fűjt egyet, aztán elfordult a mosogatógéptől, hogy szembenézzen Zsolttal.

– Az egész oviba nyolc gyerek jár, ők sem mindennap. Azt tervezik, hogy összevonják a környék óvodáit, és tők idegenekkel fog együtt járni. Így is ő megy legkorábban, és nem az elsők között hozom el. Biztos örülne, hogy ott lehet még plusz egy órát.

Zsolt felbőszült Emma értetlensége láttán.

– Ugyan már, nincs az egy óra, nekem meg nincs időm ilyen hülyeségekre.

– Hát hülyeségekre nekem sincs. Kivételesen oldd meg a problémádat te!

– Tisztában voltál azzal, hogy mit vállalsz, amikor hozzám jöttél – mondta villámló tekintettel Zsolt.

– Szerintem az szerepel az anyakönyvi kivonatban, hogy feleség, nem az, hogy szakács, takarító, ügyintéző...

– Én nem tehetem meg, hogy a munkaidőm végén eldobjam a kémcsöveket, és húzzak haza.

– Talán állást kéne változtatnod. – Emma a pultra csapta a kezében tartott bögrét, arcát a férje arca elé tolta.

Zsolt úgy érezte, elárulták. Két dolgot szeretett: a munkáját és a családját. Miért válasszon a kettő között? Megragadta a neje csuklóját, föléje magasodott, farkasszemet nézett Emmával, de hiába várta, hogy az meghunyászkodjon.

– Ugyanolyan erőszakos vagy, mint az apád – sziszegte Emma. – Ugyan mit akarsz ezzel elérni? Ha a munkahelyeden nem megy, rajtam fogod levezetni a feszültséget?

– Mit csináltok?

Mindketten az ajtó felé kapták a fejüket, ahol Márta állt kikerekedett szemmel. Zsolt elhúzta a kezét Emma csuklójáról, a nő elengedte a bögrét.

– Csak játszunk apával.

– Ez milyen játék? – kérdezte bizonytalanul a gyerek.

Emma igyekezett nagyon nyugodtan beszélni.

– Szereposztós.

– Én is beszállhatok?

– Éppen abbahagyjuk, mert apának dolga van, de mi ketten játszhatunk valamit. – Kézen fogta Mártit, és tüntetően a gyerekszobába vonult vele.

Zsolt lehunyta szemmel állt egy darabig. Némán átkozta önmagát. Aztán bepakolta a mosogatógépet, rendbe tette a konyhát, és a nappali felé indult. Útközben belesett Márta szobájába. Mindketten neki félig háttal ültek a szőnyegen, és azt a legókastélyt építették tovább, amelynek az alapjait az elmúlt héten ő tette le Mártival. Vágyott rá, hogy csatlakozzon hozzájuk, de Emma hátán úgy feszültek az izmok, mintha árhullámmal készülne megküzdni. Zsolt rossz ötletnek találta a gyerek jelenlétében megbékíteni őt, és mivel Emma lefekvésig Mártival volt, elmulasztotta a lehetőségeket.

Az ágyban a neje szó nélkül hátat fordított neki és a nyakára húzta a paplant.

– Nagyon sajnálom! Nem fordul elő többé – mondta Zsolt.

– Jó. Jó éjt!

Zsolt a paplanon keresztül simogatta a mozdulatlan nőt.

– Mit szólnál békülős szexhez?

– Ha nem zavar, hogy én alszom közben.

A férfi visszahúzódott a saját térfelére, várta, hogy Emma mégis felé forduljon. Kinyújtotta a kezét, aztán keserű szájjal visszahúzta.

– Aludj jól!

Mivel a nő nem felelt, hátat fordított neki, legalább látnia ne kelljen, kit mar el maga mellől. Amikor felébredt, Emma már nem feküdt mellette. Rádió duruzsoló hangja úszott be a szobába.

– Itt a reggel – sóhajtotta.

Előre félt az asszonnyal való találkozástól. Mi van, ha ugyanúgy gyűlöli őt, ahogy az anyja gyűlölte az apját? Miután erre gyerekként rájött, a szülei még évekig együtt éltek.

Kisétált a konyhába. Emma a pult előtt állt és vajas-mézes kenyeret kent Mártnak. Két lábát szilárdan megvetette, a csípője nem járt a zene ritmusára, mint rendszeren.

– Jó reggelt, Zsolti! – köszöntötte kedves, ám tompa hangon.

Zsolt szorosan a háta mögé állt, de nem ért hozzá. Lassú, mély lélegzettel szívta magába a felesége illatát.

– Annyira sajnálom a tegnapi!

– Attól, hogy elnézést kérsz, még ugyanúgy mérgezed a kapcsolatunkat, és ez pocsék érzés, mert annyira szeretlek.

– Dolgozom rajta, te is tudod. Rengeteget változtam és csakis miattatok.

– Tudom.

Emma hátrahajította a fejét a férje vállára, Zsolt magához szorította őt.

– Az enyém vagy – suttogta Emma.

– Az enyém vagy – bűgta a fülébe a férfi. – Mivel érdekeltek ki? Sohasem láttam félelmet a szemedben, akkor sem, amikor igazán vad voltam. Sokkal bátrabb vagy nálam. Én belőled merítem az erőt.

– Melletted az lehetek, akit gyerekként elképzeltem. Biztonságot adsz nekem, és tudom, hogy egyikünket sem bánthat soha.

– Hadd engeszteljelek ki!

Emma szembefordult Zsolttal és szorosan hozzásimult.

– Mennyi időnk van?